

FRANS DE GROOT

GEB. 1926

jan 13

Op 3 februari herdenken we de watersnood, die dan 60 jaar geleden is en waarbij vele slachtoffers en duizenden stuks vee verdronken.

Mijn ouders woonden met hun gezin van 8 kinderen aan de 's Gravenweg in Nieuwerkerk aan den IJssel. Zelf werkte ik wel 40 jaar bij de tomatenkwekerij van Johan Boer, langs de Hitlandse laan.

Ik was 26 jaar toen we 's nachts wakker werden van de vreselijke bulderende storm. We hoorden de kerkklok van de Katholieke kerk aan de 's Gravenweg luiden. We werden 's morgens geroepen om te helpen met zandzakken vullen, want er was een gat in de dijk geslagen op Hitland. Mijn broer Piet en ik gingen met vele anderen zand scheppen, ook mijn latere zwagers Kees en Koos van Bohemen. Vrachtwagen met zand van o.a. zand en grinthandel Boer reden af en aan over de Hitlandse weg, de enige weg naar de dijk die berijdbaar was. Vrachtwagens konden niet op de Groenendijk bij het dijkgat komen, de dijk was nog onverhard. Dus moest men verder met kruitwagens. Het zand haalde men ergens bij de hoofdweg. Café de Bruin op Kortenoord was de centrale post waar dijkgraven van het Hoogheemraad Schieland vergaderden. Zelf heb ik niet bij het gat gewerkt, want 's middags werd ik geroepen door mijn baas. Het water golfde over de dijk het land in, vanaf de tuinderij tot de dijk stond het al blank. Ook een stuk land waar wij tomatenplanten hadden gepoot.

Frans de Groot

Het kwam steeds hoger. Mijn baas had 200 varkens in een schuur die ook dreigde onder te lopen. Maar vervoer was even een probleem. Uiteindelijk konden er enkele vrachtwagens voor veetransport komen, die we geladen hebben. We liepen te soppen in de blubber. De volle wagens zouden pas wegrijden als de nood het hoogst was. Bij het dijkgat werd intussen met man en macht gewerkt om het te dichten.

Het bekende verhaal, beschreven door Leen Boer van het transport, zand- en grinthandel:

De dijk dreigde door te breken, zodat het schip "de Twee gebroeders", van Arie Evegroen werd gevorderd, waarmee hij in het gat moest varen, wat wonder boven wonder nog lukte ook.

De heer Boer pakte het anker aan en drukte dat in de dijk en werd met een staaldraad vast gemaakt.

Het scheepje fungeerde net als een sluisdeur, het werd tegen het gat aangedrukt. Het scheepje dreigde zelfs over de dijk heen te spoelen, want het water stond tot de kruin van de dijk. Er werd door Jaap Paul gaten in het schip gebrand zodat er water in kon lopen. Het benodigde gas en het zuurstof werd met paard en wagen gebracht. Het scheepje werd verzwaard met zandzakken zodat het lager kwam te liggen en de stroom minder werd. Men voorkwam daarmee dat niet half Zuid Holland overstroomde.

Frans vertelt verder: "Toen het gat gedicht was, werd het water in de landerijen niet hoger. Het was dus niet meer nodig dat de varkens weggingen, dus zijn ze weer uitgeladen toen het gevaar geweken was. Ik ben nog wel op de dijk wezen kijken, de dijk voelde je schudden. Ik weet nog dat het vreselijk koud was, net boven het vriespunt, met regen en natte sneeuw in die vliegende storm. Het waren echte helden die daar geploeterd hebben.

In de herfst in 1954 was er weer een hevige storm zodat we weer de zwakke plekken op de dijk moesten versterken, van Korte Noord tot Klein Hitland. Het zand was gestort naast het treinstation. Waarschijnlijk is men daarna geschrokken want er werd een dijkleger opgericht waar ik ook bij ingedeeld werd. Ook de dijken werden verhoogd”.

Joost Verburg, Frans de Groot, Leen v Pelt